

РЕШЕНИЕ

№ 31483

гр. София, 08.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в
публично заседание на 13.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **5715** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във вр. чл. 26, ал. 12 от ЗЧРБ.

Производството е образувано по жалба на адв. К. Н. Ш.-Ш., АК -П., със съдебен адрес и адрес за призоваване: [населено място], [улица], етаж 6, пълномощник на Г. Й., турски гражданин, [дата на раждане] в Република Турция против Отказ за издаване на виза „Д“ от по заявление подадено на 11.03.2026 година, издаден от Б. И., консул, втори секретор в Генералното консулство на Р. България в [населено място], Р. Турция.

Жалбоподателят твърди, че постановеният отказ засяга упражняването на права и свободи, гарантирани от Европейската конвенция за правата на човека, в частност правото на личен и професионален живот по чл. 8 ЕКПЧ. Изрично твърди, че отказът възпрепятства възможността му да осъществя професионална и лична дейност, като търговски представител, и е пречка за развитието на личен и семеен живот. Счита, че обжалваният Отказ не съдържа индивидуални фактически мотиви, относно заявителя и приложените документи, текстът посочен в атакувания акт бил повторение на законовата разпоредба. Член 8 ЕКЗПЧОС гарантирал правото на зачитане на личния и професионалния живот. С постановения отказ за издаване на виза без индивидуални мотиви се препятствало правото му на професионална реализация в България, както и възможността за осъществяване на личен и семеен живот - препятствие за създаване и развиване на важни социални и бизнес отношения на територията на държава от ЕС, в която дружеството му има признато представителство и са заявени намерения за законна дейност. Намесата не отговаряла на изискванията по член 8 ЕКПЧ - не била законна, не е обоснована с конкретни данни за опасност за националната сигурност, обществения ред и т.н., както и нямало индивидуална преценка на нуждата и съразмерността на ограничението.

В отказа не били изложени конкретни фактически основания по отношение на личността му като заявител - липсвал индивидуализиран анализ на представените документи, не било посочено какви са „основателните съмнения“ относно адреса и в какво органът вижда липса на достоверност на бизнес намерението или местоработата. Административният орган е ограничил мотивите само до преповтаряне на законова разпоредба, с което било съществено процесуално нарушение, препятстващо правото на защита.

На следващо място, Органът не е обсъдил всички данни и документи по преписката и не изложил факти за липса на реална търговска дейност, фиктивност на адреса или други посочени в чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 ЗЧРБ.

Формалният отказ и липсата на мотиви ограничили възможността за ефективна съдебна защита и не позволявали съдебен контрол върху реално взетите предвид обстоятелства.

Предвид това иска на основание чл. 146, т. 2, 3, 4 и 5 от АПК и чл. 172, ал. 2 АПК, съдът да отмени отказа за издаване на виза тип „Д“, по заявление от 11.03.2026 г. като незаконосъобразен - поради липса на индивидуализирани мотиви, нарушаване на чл. 8 ЕКПЧ и чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК, неправилно приложение на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 ЗЧРБ и да върнете преписката за ново разглеждане.

В съдебно заседание жалбоподателят Г. Й., чрез адв. К. Н. Ш. - Ш. – редовно призован, не се явява, не се представлява.

Постъпила е молба от адв. Ш., с която не възразява да се даде ход на делото в днешното съдебно заседание и излага съображения по същество на спора.

Ответникът Б. И., КОНСУЛ, ВТОРИ СЕКТОР В ГЕНЕРАЛНО КОНСУЛСТВО НА Р. БЪЛГАРИЯ В ГР. О., Р. ТУРЦИЯ, чрез И. А., ГЛ. СПЕЦИАЛОИСТ В ДИРЕКЦИЯ "КО" НА МВнР – редовно призован, не изпраща представител.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, поради което следва да се разгледа по същество.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства, чл. 168 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна при цялостна проверка на основанията за законност на акта по чл. 146 от АПК:

Жалбоподателят Г. Й., турски гражданин, [дата на раждане] в Република Турция депозирал заявление за издаване на виза „Д“ в Генералното консулство на Р. България в [населено място], Р. Турция.

Предвид това е извършена проверка на 30.03.26 г., с цел достоверност на посочените данни по съгласувателната процедура, от служители на сектор „Миграция“ при ОДМВР-П., от която се установило, че при посещение на място, на адрес: [населено място], [улица], вх. Д, ет. 6, ап. 21 и при проведен разговор с Я. Й. И., ЕГН [ЕГН], същият е заявил, че Й. е негов познат, щял да живее на адреса, след като е предоставил достъп до жилището, при огледа се установило, че в него има много дамски вещи и в хода на проверката, при поискване на договора за наем от собственика, същият заявил, че няма такъв, а просто върши услуга.

В тази връзка е постановен Отказ за издаване на виза „Д“ от по заявление подадено на 11.03.2026 година, издаден от Б. И., консул, втори секретор в Генералното консулство на Р. България в [населено място], Р. Турция.

От събраните по делото доказателства става ясно, че при проверка на адреса, е установено, че посоченият адрес на пребиваване е фиктивен, апликантът няма намерение да пребивава на него,

жилището се ползва от домакина. Представени са документи с невярно съдържание.

Съгласно разпоредбата на чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ, разрешение за продължително пребиваване в Република България може да получи чужденец, който притежава виза по чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ и е представител на вписано в регистъра на Българска търговско-промишлена палата търговско представителство. Разпоредбите на чл. 24, ал. 1, т. 6 и ал. 2 от ЗЧРБ посочват необходимите документи, които се представят при подаване на заявлението за предоставяне право на продължително пребиваване, между които са сертификат за регистрация на търговското представителство в Б., елемент от който е адрес на представителството, както и доказателство за осигурено жилище на чужденеца. Настоящият състав не приема довода, че изискването за представяне на адрес не е свързано с изискване за реално живеене на адреса. Предоставянето на адреса и фактическото му обитаване от чужденеца е от особено значение за реализирането на контрола върху тях, посочен в чл.чл. 8-10 от ППЗЧРБ. В конкретния случай, тези изисквания се отнасят и за адреса на търговското представителство. Ето защо, фиктивното посочване на адрес, само за целите на производството, е основание за отказ по чл. 26, ал. 1 във вр. чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ. В конкретния случай, видно от становище № 5386р-2699/02.04.2026 г. на гл. инспектор към отдел „Миграция“-ОДВМР-П., основано на докладна записка № 5386р-2584/31.03.2026 г. на мл. експерт към отдел „Миграция“-ОДВМР-П., което е посочено в мотивите на обжалвания отказ, служители са извършили проверки на декларирания от жалбоподателя адрес на пребиваване и е установено, че жалбоподателят не пребивава, а адресът ще се ползва фиктивно. В допълнителните бележки, които са мотиви на акта съвсем ясно е посочено, че са налице „декларирани неверни данни и формално изпълнение на изискванията на закона. Лицето не е изпълнило императивните норми на закона за да получи разрешение за дългосрочно пребиваване в РБ. Получаването на виза не е субективно право, а само правна възможност на чуждите граждани посочено в чл. 33 от НУРИВОВР.

Следователно, осъществена е хипотезата на чл. 26, ал. 1 във вр. чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ по невярно деклариране на съществени данни с оглед осъществяване на контрола върху чужденците, посочен в чл.чл. 8-10 от ППЗЧРБ, което е основание за отказ за предоставяне право на продължително пребиваване.

Предвид гореизложеното, и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът приема, че жалбата е изцяло неоснователна, а издаденият административен акт е законосъобразен.

Въз основа на гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХЪВРЛЯ жалбата на Г. Й., турски гражданин, [дата на раждане] в Република Турция, чрез адв. К. Н. Ш.-Ш., АК -П., със съдебен адрес и адрес за призоваване: [населено място], [улица], етаж 6, против Отказ за издаване на виза „Д“, по заявление подадено на 11.03.2026 година, издаден от Б. И., консул, втори секретар в Генералното консулство на Р. България в [населено място], Р. Турция.

Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено.

